ஓம்

ஸ்ரீஜிநாயநம:

தருமசீலன்.

“ அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. ”

(All Rights Reserved.)

புத்தகம்	இரௌத்திரிஸ்ரீ மார்கழிமீ	சஞ்சிகை
3	1920ஸ்ரீ டிசம்பர்மீ	9

தருமோபதேசம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சூதுகொலை பொய்களவு பிறரில் லத்தில்
  துடுக்குடனே தீங்குசெய்தல் இவற்றை யெல்லாம்
ஆதரவாத் தினஞ்செய்தும் வெளித்தோற் றமல்
  அடக்கிவைத்துச் சாதுவைப்போல் நடித்துத் திண்ணை
மீதிருந்து கபடஞா னங்கள் பேசும்
  மிகுமோசத் திருடர்களை வீட்டில் சேர்த்தால்
தீதுடனே வந்துவிடும் பெண்கட் கெல்லாம்
  தீராத வசைமிகுந்து சேருந் தானே. (ருஅ)

அடக்கமா யுள்ளிருக்கும் பெண்க டம்மை
  அனுதினமும் வெளியேற்றக் கருத்துக் கொண்டு
மடத்தனமா மிச்சிவிலை வீட்டின் பக்கம்
  மறையப்போ டாதுதெருக் கடந்து போயோர்
இடத்தினிற்போ டுங்களென வதிகா ரங்கள்
  இடம்பமுடன் செய்துதம்பா லிருக்குங் குற்றம்
விடத்தகுந்தோ ரிடம்புத்தி கற்றி டாத
  வீணர்களின் முகத்திலென்றும் விழிக்கொ ணாதே. ()

உலகவியல் தனிற்சிறிது முணர்ந்தி டாமல்
  உள்ளத்தில் தீச்செயல்கள் பலவுங் கொண்டு
கலகமிகத் தினந்தோறுஞ் செய்து விட்டுக்
  களங்கமற்ற மனத்தார்போற் பேசித் தங்கள்
பலபாவச் செய்கைகளை நலங்க ளென்றே
  பகர்வதொடு நல்லோரை யும்ப ழித்துச்
சிலமூடர் தமைக்கூட்ட மிட்டுக் கொண்டு
  திரிபவரே மூடருக்குத் திலக மாவார். (கூ0)

தருமசீலன்.

இரௌத்திரிஸூ மார்கழிமீ.

மனத்திலுள்ளது வாயில்.

இந்த திவ்ய வாக்கியமானது, பண்டைக்காலந்தொட்டுப் பெரியோர்களால் வழங்கப்பட்டுவரும் ஒரு பழமொழி. இதன் கருத்தாவது:—ஒருவருக்கு மனத்திலுள்ள எண்ணத்தை அனுசரித்துத்தான் வாயிலும் வார்த்தைகள் உண்டாகும் என்பதாம். இது மனிதர் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அமைந்திருக்கும் இரகசியகுணம். எல்லாவற்றையும் வெறுத்துக் கைவிட்டு பகவானிடத்தில் ஒரே மனதாய்ப் புத்தியைச் செலுத்தி யோகங் கூடியிருக்கும் மகான்கள் தவிர மற்றைய உலகினருள் இக்குணம் அமையாதார் ஒருவருமிலா ரென்றே றுதியாகக் கூறலாம். ஒவ்வொரு மனிதருடைய வாய்ப்பேச்சைக் கொண்டே அவரவர்களுடைய உள்ளக் கருத்தினை, அறிவுடையார் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்வுணர்ச்சியில்லாதார் ஞானசக்தியாகிய ஒரு பெரும்பாக்கியத்தை இழந்தவராவார். இவர் இவ்வுணர்ச்சி யில்லாமையால், நன்றைத் தீதாகவும், தீதை நன்றாகவும் கருதிப் பல மோசக்காரர்களாலும் ஏமாற்றப்பட்டு இவ்வுலக சௌக்கியத்தை யிழந்து வருந்துவர். ஆதலின் இத்தகையினர், மேற்கூறிய இரகசியத்தை உணர்ந்து, மனிதர்களில் நல்லோரையும் கெட்டோரையும் பகுத்தறிந்து அவரவர்க்குத் தக்கவாறு நடந்து உலகத்தில் கவலையற்ற வாழ்வை யடையுமாறு மனிதரின் வாய்ப் பேச்சால் மனத்திலுள்ளதை உணரும் விதத்தை ஒருவாறு இங்குச் சுருக்கமாக வரைவாம்:

போசனப்பிரியனா யிருக்கு மொருவன், பேசும்போதெல்லாம் இடையிடையே சாப்பாட்டு விஷயத்தை இழுத்துப் போட்டுக்கொ

ண்டு "ஜம்புலிங்க முதலியார் வீட்டுக் கலியாணத்தில் நடந்த சாப்பாடே சாப்பாடு; மாசிலாமணிப்பிள்ளை வீட்டு சீமந்தத்தில் போட்ட சர்க்கரைப் பொங்கலே சர்க்கரைப் பொங்கல்; மோர்க்குழம்பு அவர்கள் வீட்டிலுள்ளது போல் எங்குமிராது" என்று பேசுவான். இதனால் இவனைச் சாப்பாட்டுப் பேர்வழி யென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பக்ஷணப்பிரியனா யிருப்பவன், எந்தப் பேச்சைப் பேசினாலும் ஊடே பலகார வர்க்கங்களையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, "சாப்பிட்டால் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க் கோவில் வடை சாப்பிடவேண்டும்; மதுரையில் தானையா சர்க்கரைப் பொங்கல்; அழகர் கோவில் தோசையே தோசை" என்று பேசுவான்; இதனால் இவனைப் பலகாரப் பிரியன் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பாலில் பிரியமுள்ளவன் 'மனிதருக்குப் பாலைப்போல் சிறந்த வஸ்து வேறொன்று மில்லை ஐயா' என்று சொல்லுவான்; மூக்குத்தூளில் பிரியமுள்ளவன், "மூக்குத் தூளைப்போல மனிதனுக்குச் சுறுசுறுப்பையும் புத்தித் தெளிவையும் கொடுக்கக் கூடியது வேறொன்று மில்லை; அதைச் சிலர் கெடுதியுள்ளதென்று சொன்ன போதிலும் அதில் அநேகம் நன்மைகளு மிருக்கின்றன" என்று கூறுவான். சுருட்டுப் பிடிப்பதில் பிரியமுள்ள ஒருவன், "சுருட்டு வாயுவைக் கண்டிக்கிறது; உடம்பில் தொற்று வியாதிகளைப் பரவவிட மாட்டாது" என்று கூறுவான். புகையிலை போடுவதில் விருப்ப முள்ளவன், "ஐயா! புகையிலை கபத்தைக் கண்டிக்கிறது; சிரசிலுள்ள துர்நீர்களைப் போக்கி விடுகிறது; மலபந்தத்தைப் போக்கி விடுகிறது" என்று அதைச் சிலாகித்துப் பேசுவான். தினந்தோறும் தேகத்தைப் பரிசுத்தமாக வைப்பதில் விருப்பமுள்ளவன், "குளிக்காமல் சாப்பிடுவது தோஷம்; 'கந்தை யாயினும் கசக்கிக்கட்டு' என்றபடி ஆடைகளைத் தோய்த்துக் கட்டாவிட்டால் தரித்திரம் அகலாது" என்றுரைப்பான். குளிப்பதில் சோம்பலுள்ளவன் 'ஐயா மனதைச் சுத்தப்படுத்தவேண்டும்; உடம்பைத் தேய்த்துக் குளித்துத் துணிகளைத் தோய்த்து வெளிச் சுத்தம் செய்வதால் ஒரு பயனுமில்லை' என்று கூறுவான். விரதானுஷ்டானங்களில் பிரியமுடையவன், "விரதங்களை அனுஷ்டிக்காத மனிதர் ஜென்மம் வீணேதே; விரதமே மனிதனை நற்கதியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்" என்று சொல்வான். விரதங் காப்பதில் சோம்பலுள்ளவன், "விரதத்தால் ஒன்றும் பலனில்லை; மனதை ஒருவழிப் படுத்தி பகவானிடத்திற் செலுத்தினாற் போதும்; மனத்தில் கெட்ட எண்ணங்களை

நீக்கினால் போதும்; மனத்தூய்மை யில்லாமல் விரத மிருப்பதால் ரோயே உண்டாகும்; கோவிலுக்குப் போய்த் தானா சுவாமியைக் கும்பிடவேண்டும்; சுவாமி நம் மனத்திலேயே இருக்கிறார்; அவரை இருந்த விடத்திலிருந்தே தியானிக்கலாம்.'' என்று கூறுவான்; நாஸ்திக சித்தத்தை யுடையவன், "தெய்வத்தை நேரில் கண்டவாரார்; நாம் உண்பதும் உறங்குவதும் சுகத்தை யடைவதும் தான் கண்ட பலன்'' என்று கூறுவான். ஆஸ்திக எண்ணமுடையவன், "தெய்வ அருளின்றி ஒன்றும் நடவாது; கடவுள் சிந்தனை யில்லாதவன் கடைத்தேற மாட்டான்'' என்றுரைப்பான். பொது நன்மையைக் கருதாமல் தங்கள் பெருமையையும் சௌக்கியத்தை யுமே கருதும் ஜனத் தலைவர்கள், தமக்கடங்கிய ஜனங்களை நோக்கி, "நீங்கள் உங்கள் இஷ்டம்போல் அது நன்மை இதுநன்மையென்று வீண் காரியங்களிற் பிரவேசித்து வீண் கூட்டம் கூடிப் பேசாதீர்கள்; நமக்கே எல்லாச் சிறப்பையுஞ் செய்யுங்கள்; நம்முடைய காரியத்திற்கே பணத்தைச் செல விடுங்கள்; படிப்பு விருத்திக் கென்றும், தர்மாபி விருத்திக் கென்றும், மதாபி விருத்திக் கென்றும் வகை தெரியாமல் நீங்கள் பணத்தைச் செல விடுவதாற் பயனில்லை'' என்று கூறுவார்கள்; கஞ்சாத்தின்னும் ஒருவன், "கஞ்சாவைப் போல் மனதை ஒரு நிலைப் படுத்தும் வஸ்து வேறொன்று மில்லை'' என்று கூறுவான். கட் குடியனொருவன், "ஐயா! உடம்பு வலிக்கு வேறொரு மருந்தும் வேண்டிய தில்லை; கொஞ்சம் மதுவை உபயோகப் படுத்தி விட்டால் தேகத்திலுள்ள உளைச்சல் பறந்தோடிப் போகும்'' என்று சொல்வான். வேலையில் சோம்பேறியாயிருக்கு மொருவன், "ஐயா! நாம் நாளெல்லாம் கஷ்டப் பட்டுத் தலையில் வாரிக் கட்டிக் கொண்டு போவதென்ன? 'இன்றைக்குச் செத்தால் நாளைக்கு இரண்டு' ஏதோ இருப்பதைச் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்து எழுந்திருப்பது சுகம்'' என்றுரைப்பான். சுறு சுறுப்புள்ளவன், "நாம் சும்மா விருக்கலாகாது; பெரியோர் தேடி வைத்த சொத்து நமக்கிருந்தாலும் நாம் சாப்பிட்டது ஜீரணிக்க வாவது வேலை செய்ய வேண்டும்'' என்று கூறுவான். இலக்கணம் படிக்காத ஒருவன், "இலக்கணத்தால் ஒன்றும் பயனில்லை; ஆதலாபமான நூல்களைக் கற்க வேண்டும்'' என்பான். இலக்கண விருப்புடையவன், "எந்த நூலைக் கற்றாலும் இலக்கணத்துடன் கற்க வேண்டும்; இலக்கண வுணர்ச்சியில்லாவிடில் நூற் பொருள்களை உள்ளபடி உணர்தல் முடியாது'' என்று கூறுவான். பாட்டுப் பாடத் தெரியாதவன் 'பாட்

டாற் பயனில்லை' என்பான். பேசத் தெரியாதவன், 'பேசுவதாற் பயனில்லை; பாட்டெழுத வேண்டும்; நடை எழுத வேண்டும்; இவற்ருல் தான் கல்விச் சாமர்த்தியம் தெரியும்" என்பான். திருடன் திருட்டையே சிலாகித்துப் பேசுவான்; மோசக்காரன் மோசத்தையே சிலாகிப்பான். அடக்கமில்லாமல் வெளியேறித் திரியும் ஒரு பெண், "குடும்பத்திலுள்ள பெண்கள் வெளியேறிக் கடைக்குப் போக வேண்டும்; கண்ணிக்குப் போக வேண்டும்; அதுதான் பெண்களுக்கழகு; சீவி முடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள்ளிருப்பதா அழகு" என்று கூறுவாள். புருஷனுக்கடங்காத பெண்கள் "ஏன் நாம் ஆண் பிள்ளைக் கடங்கி நடக்க வேண்டும்; இருவரும் யானிட ஜென்மத்தில் தோன்றியவர்கள் தாமே; நன்ருக யோசித்தால் குடும்பப் பொறுப்பை யெல்லாம் நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதால் ஆண் பிள்ளை தான் நமக் கடங்கி நடக்க வேண்டும்" என்று கூறுவாள்.

இப்படியே உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வகுப்பாரும் தங்கள் தங்கள் மனம் போல் ஒவ்வொரு விதமாகப் பேசுவார்கள்; அவற்றை யெல்லாம் எழுதுவதென்ருல் பெரிய புத்தகமாகும். இப்படிப் பேசுவதால், ஒவ்வொருவனையும் இன்ன இன்ன நிலைமையிலுள்ளவர்களென்பதை எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறு தெரிந்து கொள்ளும்போது நாம் அந்தப் பேச்சுக்களின் வன்மையால் எல்லாவற்றையும் சிறந்தனவாகக் கொள்ளக் கூடாது. அவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து கெட்டவற்றைத் தள்ளி நல்லவற்றை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு கொண்டால் மட்டுந்தான் இருமையிலும் சௌக்கியத்தை யடைய முடியும். ஆதலால், நம் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ நேமிசாகரவர்னிஜி சுவாமியவர்களால் பிரசங்கிக்கப்பட்டு முன் சஞ்சிகையின் ஈற்றிலிருந்து இச் சஞ்சிகையில் தொடர்ந்து வரும் 'சிருஷ்டி வாதம்' என்னும் விஷயத்தையும், இதற்கு மாற்றமாகச் சொல்லும் சிலர் கூற்றுக்களையும் நடுவு நிலைமையோடு ஆராய்ந்து பாருங்கள். அப்போது சுவாமிகளுடைய கொள்கையும், மற்றையர் கொள்கையும் தெளிவாக விளங்குவதோடு சுவாமிகளுடைய அபிப்பிராயம் நன்மையானதெனத் தெரியும். இதைப் பின் பற்றுவோமாஞல் நாமெல்லோரும் நல்வழிப்பட்டுய்வது திண்ணம்.

பத்திராதிபர்.

சிருஷ்டிவாதம்.

முன் தொடர்ச்சி புத்தகம்-3. சஞ்சிகை-8. பக்கம்-200.

சிலர் "உலகத்தி லிருக்கும் பிராணிகளுக்குச் சுகத்தை உண்டு பண்ணும் நிமித்தம் கடவுள் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிக்கிறார்" என்று சொல்லுகிறார்கள். பிராணிகளையுங் கூட கடவுளே சிருஷ்டிக்கிறா ரென்று சொல்லும் சில சிருஷ்டிவாதிகள் இந்தப் பதிலையுங்கூட சொல்லும் ஸ்வதந்திரத்தை உடையவர்களாக இல்லை. கடவுளின் சிருஷ்டிக்கு முதலே ஜீவாத்மன்கள் கூட இல்லாம லிருக்கையில் அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குச் சுகத்தை உண்டு பண்ணவேண்டுமென்ற குதூஹலம் கடவுளுக்கு உண்டாயிற் றென்று சொல்வது, பிள்ளையைப் பெறாத மலடி, மகனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்து சந்தோஷப்படவேண்டுமென்று குதூஹலப்பட்ட கதைக்குச் சமானமாக விருக்கிறது. இன்னும் ஆகாசத்தில் சித்திரம் எழுதவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறவனது பிராந்தியின் குதூஹலத்தையும் ஒத்திருக்கிறது.

பிராணிகள் (ஜீவாத்மன்கள்) நித்யமாக விருக்கின்றன; அவைகளின் சரீர அவயவங்களை மட்டும் அவைகளின் சுக நிமித்தம் கடவுள் சிருஷ்டிக்கிறாரென்று சொல்லுகிறவர்களும் "இப்படிக் கடவுள் சரீர அவயவங்களை ஜீவன்களுக்குச் சிருஷ்டிப்பதற்கு முன் அந்த ஜீவாத்மாக்கள் சுகிகளாக இருக்கவில்லையா? முன்னமே சுகிகளாக விருந்தால் மறுபடியும் அவைகளுக்குச் சுகத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்ற இச்சை கடவுளுக்கு எதற்காக உண்டாக வேண்டும்?" என்பது முதலான ஆக்ஷேபனைகளை நிவாரிப்பதற்காக கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒரு வேளை கடவுள் சரீராதிகளைச் சிருஷ்டிப்பதற்கு முன் ஜீவன்களெல்லாம் துக்கிகளாக விருந்தன வென்று சொல்லக்கூடுமாகிலும் அப்படிச் சொல்வது கேவலம் விசார மில்லாத பேச்சாய் முடியும். ஏனெனில், சரீரமில்லாம லிருக்கும் போதும் ஜீவாத்மாக்கள் துக்கிகளாக விருந்தன வென்று சொன்னால் அப்படியே சரீர அவயவ முதலானவைகள் இல்லாமலே சுகிகளாக ஆகக் கூடுமென்று ஏன் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது? அல்லது கடவுள் பிராணிகளுக்குச் சுகத்தையே உண்டு பண்ண வேண்டுமென்ற உத்தேசத்தினால் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் சரீர அவயவாதிகளைச் சிருஷ்டித்திருந்தால் இப்போது நாநாவித துக்கங்களைப் பிராணிகள் ஏன் அனுபவிக்கிறார்கள்?

துக்கங்களைப் பிராணிகள் தாங்களே உண்டு பண்ணிக் கொள்ளுகின்றனவென்று சொல்லுவதானால் அப்படியே சுகத்தையுங் கூட தாங்களே உண்டு பண்ணிக்கொள்ளக் கூடும். அப்படி யிருக்கையில் அதற்கு மட்டும் கடவுள் கர்த்தாவென்று பெரிய பாரத்தைக் கடவுளின்மேல் வைக்கவேண்டியதில்லை. மேலும் பிராணிகளுக்குத் துக்கங்கள் தாமாகவே உண்டாகின்றனவென்றும், அவைகளைக் கடவுள் உண்டு பண்ணுவதில்லை என்றும் சொன்னால் சகல

ஜகத்திற்கும் மேலும் எல்லாக் காரியங்களுக்கும் கடவுளே கர்த்தாவென்று சொல்லும் வாதமானது வேரற்றுச் சாய்ந்து போய் விடும். அல்லது கடவுள் பிராணிகளின் சுகத்தையே இச்சிக்கும் தயாமூர்த்தியானால் அத்தகைய துக்கங்கள் ஜீவாத்மன்களுக்குச் சம்பவிக்காதபடி ஏன் செய்யக் கூடாது? அப்படிச் செய்வதற்கு அந்தக் கடவுளுக்குச் சாமர்த்திய மில்லை என்று சொல்வது இந்தச் சிருஷ்டிவாதிகளுக்குப் பெரிய அவமானம். அல்லது அந்த விதமான துக்கங்கள் ஜீவாத்மன்களுக்குச் சம்பவிக்காதபடி செய்யும் சக்தி கடவுளிடத்தி லிருந்தும் அப்படிச் செய்வதில்லை என்று சொல்லுவரானால் இதைக் காட்டிலும் அனர்த்தவாதம் வேறென்ன விருக்கிறது? சிலர் "கடவுள் சுதந்திரர்; அவர் எதைச் செய்தாலும் யாரும் கேட்கக் கூடாது" என்று சொல்லுகிறார்கள். ஐயா! தத்வ பரிசோதகர்களே! இவ்விதமாகச் சொல்லுபவர்கள் எவ்வளவு வரையில் தத்வ ஞானிகளென்று தாங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்.

கடவுள் ஜீவாத்மாக்களின் அதிருஷ்டத்தை (பாப புண்யத்தை) அனுசரித்து எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறாரென்று அநேக வாதிகள் தங்களது அநேக கிரந்தங்களில் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இந்த விஷயம் தர்சன சாஸ்திரங்களில் (மதசாஸ்திரங்களில்) பழக்கமுள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்தே யிருக்கிறது. கடவுள் ஒரு ஜீவாத்மாவின் பாபத்தை அனுசரித்து அதற்குத் தக்க சரீர அவயவங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறாரென்று மேற் சொன்ன வாதத்தினால் தெரிகிறது. இங்கு நாம் ஒரு குஷ்டரோகியைத் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கொள்ளுவோம். அந்தக் குஷ்டரோகி தன் ரோகத்தினால் நெளித்துக் கொண்டு மிகவும் வேதனைப் படுகையில் ஒருவன் வந்து "ஐயா! நீ பூர்வத்தில் செய்த பாபத்துக் கனுகுணமாகக் கடவுள் உனக்கு இந்தக் குஷ்டரோக மயமான சரீரத்தைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார்" என்று சொன்னால், அந்தக் குஷ்டரோகியானவன் "கடவுள் அத்தகைய பாபத்தை பூர்வத்தில் என்னால் ஏன் செய்வித்தார்? அல்லது புத்தி யில்லாமல் நான் பாபத்தில் பிரவர்த்தித்தாலும் அந்த பாப காரியத்திற்குப் போகாமல் கடவுள் என்னை ஏன் தடுக்கவில்லை? இப்போது குஷ்டமயமான சரீரத்தை எனக்குச் சிருஷ்டிப்பது மட்டும் கடவுளுக்கு அத்யாவசியமானதோ?" என்று அதிக துக்கத்துடனே கேட்பான். மேலும் ஒரு ஸர்ப்பம் விஷ ஜந்துவாக விருக்கிறது. இதற்கு இதன் பூர்வ ஜன்மத்தின் பாபத்துக் கனுகுணமாகவே விஷமுள்ள பற்கள் முதலானவைகளைக் கடவுள் சிருஷ்டித்திருக்கிறாரென்று ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அந்த ஸர்ப்பம் இந்த ஜன்மத்தில் தனது விஷத்தினால் அநேகப் பிராணிகளைக் கொன்ற பாபத்திற்காக மறுபடியும் அதற்கு துர்க்கதியையே கடவுள் கொடுக்கவேண்டி வரும். அப்படியானால் கடவுளே அந்த ஸர்ப்பத்தின் பல் முதலானவைகளில் விஷத்தைச் சிருஷ்டித்து அதன்மூலமாக அந்த ஸர்ப்பம் இதர பிராணிகளைக்கொன்ற பாபத்திற்காக மறுபடியும் அதற்கு துர்க்கதியைக் கடவுளே கொடுக்கிறாரென்று சொல்லுவது "ஒரு தகப்பன் தன் புத்தி யில்லாத பிள்ளையிடம் வீட்டைக் கொளுத்தும்படி பிரேரேபித்து வீடு எரிந்து சாம்பலாய்ப் போனபின்பு அந்தக் கோபத்திற்காக அப் பிள்ளையை சிக்ஷித்ததைப்போ லிருக்கிறது. மேலும்

கடவுள் ஜீவாத்மாக்களின் அதிருஷ்டங்களால் (கர்மங்களால்) பிரேரேபிக்கப் பட்டு எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறா ரென்று சிலர் சொல்லும் வார்த்தை யானது கடவுளின் மஹத்துவத்திற்கு நிச்சயமாய்க் குறைவை உண்டு பண் ணுவதாக விருக்கிறது. சிறிது மனம் வைத்துக் கேளுங்கள்!

ஒரு ஜீவாத்மா தனது கர்மத்தினால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு நானாவித தொந் தாவுகளை அனுபவித்துக் கொண்டு கர்ம பராதீனமாக விருக்கிறதென்று எற் படுகையில் அனந்த ஜீவாத்மாக்களின் அதிருஷ்டங்களுக்கு பரவசனாகி அந்த அதிருஷ்டங்களால் பிரேரேபிக்கப் பட்டு "சுழல் காற்றினால் பிரேரேபிக்கப் பட்டுச் சஞ்சலத்துடன் கிறுகிறென்று சுழன்று கொண்டிருக்கும் சருகுகளைப் போல்" எப்போதும் (சிருஷ்டி ஸம்ஹார கிரியைகளால்) சஞ்சலத்துக் குட் பட்டிருக்கும் இத்தகைய சிருஷ்டி வாதிகளின் கடவுள் எவ்வளவு மகிமை யுள் ளவரோ? இப்படியே கர்ம பரவச ராகிய ஆத்மன்கள் கடவு ளென்றும் பர மாத்மனென்றும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. இப்பேர்ப்பட்ட தர்க்க விதர்க்கங்களில் மூழ்கினவராகிய மஹா கவி பர்த்துருஹரி தமது சதகத்ரயத் தின் ஆதியில் அடியில் கண்ட சுலோகத்தை ரசித்திருக்கிறார்:

"𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍁𑌲𑌾𑌲𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌂𑌡 𑌭𑌾𑌂𑌡𑍋
𑌦𑌰𑍇 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌦𑌶𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰 𑌗𑌹𑌨𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾
𑌸𑌂𑌕𑌟𑍇 ॥ 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌪𑌾𑌲𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌟𑌕𑍇 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌟
𑌨𑌂 𑌸𑍇𑌵𑌤𑍇 । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌗𑌗𑌨𑍇 𑌤
𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍇"

இதன் பொருளாவது:—கர்ம பரவசராகிய பிரம்ஹா எப்போதும் குசவன் சட்டிபானை குடம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பதைப் போல் சிரு ஷ்டி ரசனையின் கிரியைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்; விஷ்ணு தமது கர்மானுகுணமாக அடிக்கடி அவதாரங்களை எடுக்க வேண்டி யிருக்கிறது; ருத்ரனும் கர்ம பராதீனனாகி பிரம்ஹ கபாலத்தைத் தரித்துக் கொண்டு வெகு காலம் பிக்ஷாடனம் செய்ய வேண்டிய தாயிற்று; சூர்ய நாராயணன் அதா வது சூர்ய பகவான் தன் கர்மத்தினால் பிரேரேபிக்கப் பட்டவனாகிப் பிரதி தினமும் உதயாஸ்தாவஸ்தைகளை அடைய வேண்டிய தாயிற்று. இந்த திரிமூர் த்திகளும் ஜெகஜ்ஜோதி மயமான சூரியனுங் கூட கர்ம பராதீனராகி யிருப் பதால் அவர்களை ஜெயித்துத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் கர்ம வீர னென்ற தெய்வத்துக்கு நான் வந்திக்கிறேன்" என்பதாம். மேற் சொன்ன சுலோகத்தில் பர்த்துருஹரியின் அபிப்பிராயம் வியக்தமாகிறது. இது நியாயமாக விருக்கிறது. ஏனெனில், இந்தக் கர்மராஜன் திரிமூர்த்திகள் முத லான மஹாத்மாக்களைத் தோற்கடித்து ஜெயக் கொடியை எடுத்துக் கட்டி யிருக்கிறா னுகையால் அவனை வந்திக்காமற்போனால் தன்னையுங் கூட அந்தக் கர்ம வீரன் (அதாவது அதிருஷ்டம்) எவ்விதமான துன்பத்திற் குள்ளாக்கு வானோ வென்ற பயம் மஹாத்மனாகிய பர்த்துரு ஹரியை பயப்படச் செய்தது.

ஐயோ பாவம்! அந்தக் கர்ம மல்லனையும் சம்பூர்ணமாக ஜெயித்து மறுபடியும் அந்தக் கர்ம ராஜன் தன் சமீபத்திற்கு வராதபடி செய்திருக்கும் ஒரு கர்மவிஜயியான, மேலும் அதிருஷ்டமென்ற ரோகத்திற்கு ஸம்பூர்ண வசமாகாத மஹா ஜெய சாலியான "ஜிந" என்ற பரிசுத்த பரமாத்மன் விராஜமானராக விருக்கிறாரென்று மஹா கவி பர்த்ருஹரிக்குத் தெரிந்திருந்தால் மேற் சொன்னபடி ஜட கர்மத்திற்கு வந்தித் திருப்பாரோ? எப்படியாகிலும் சரி, ஈசுவரனுங் கூட ஜீவாத்மாக்களின் கர்மத்துக்கு வசமாகி ஜெகந்நிர்மாணாதிகளைச் செய்கிறாரென்று சொல்லுபவர்களை, மஹாபிரமை யானது இந்த ஈசுவரனை விட்டு ஜடகர்மத்தையே வந்திக்கும்படி செய்யும். சிலர் "கடவுள் நன்மையையும் தீமையையும் செய்வதே இல்லை; மேலும் அப்படியே நன்மை தீமை செய்த ஜீவாத்மன்களுக்குத் தக்க சுக துக்காதி பலன்களையுங்கூட கடவுள் செய்வதில்லை" என்று சொல்லுகிறார்கள்.

பகவத் கீதை அத்தியாயம் 5, சுலோகம் 14-ல்,

𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍃𑌜𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 ।
𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது:—"கடவுள் கர்த்திருத்துவத்தையும், கர்மங்களையும், கர்ம பலன்களையும் உண்டு பண்ணுவதில்லை; ஆனால் வஸ்து ஸ்வபாவத்திற் கனுகுணமாக எல்லாம் ஆகிறது" என்பதாம். மேலும்,

𑌨𑌾𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 ।
𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌤𑌵𑌃 ॥

என்று அதே அத்தியாயம் 15-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; இதன் தாத்பர்யமாவது:—"கடவுள் யாருடைய பாபத்தையும் புண்ணியத்தையும் கைக்கொள்வதில்லை; பிராணிகளின் ஆத்மாக்கள் அஞ்ஞானத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன; ஆகையால், ஜீவாத்மன்கள் பிராந்தியினால் கடவுள் சிருஷ்டிக்கிறாரென்றும் ஸம்ஹரிக்கிறாரென்றும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்பதாம்.

மேற் சொன்ன படியே பரமாத்மனாகிய கடவுள் யதார்த்தமாகச் சிருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்வதில்லை என்பது உண்மையான விஷயமே. ஆகிலும் "கடவுள் பரிசுத்தனாக விருந்து நன்மை தீமைகளைச் செய்வதில்லை என்று சொன்னால் ஜனங்களுக்குக் கடவுளிடத்தில் பக்தியுண்டாக மாட்டாதாகையால், கடவுளே எல்லாவற்றையும் செய்கிறாரென்று சொல்லவேண்டியதாக விருக்கிறது" என்றும் சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களின் வார்த்தைகளால் கடவுளிடத்தி லிருக்கும் பக்தி ஜனங்களால் நஷ்டமாகப் போகவும் கூடுமென்று சொல்லவேண்டி இருக்கிறது. இங்கு இதற்கொரு திருஷ்டாந்தக் கதை சொல்லவேண்டியதா யிருக்கிறது,

ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் லிங்கம்மா வென்று ஒருத்தியிருந்தாள். அவளுக்கு தங்கம்மாவென்ற ஒரே பெண்ணிருந்தது. இந்த லிங்கம்மாளுக்கு வெகு காலம் குழந்தையில்லாம லிருந்ததால் அநேக தெய்வங்களுக்கு காணிக்கை கட்டினதினாலும் பிரார்த்தனைகள் செய்து கொண்டதாலும் இந்த தெய்வங்களை நோக்கி அநேகவித ஜெபங்களை செய்ததினாலும் தனக்குப் பெண் பிறந்ததாக இந்த லிங்கம்மாளுக்கு பரிபூர்ண நம்பிக்கையிருந்தது. இதனால் இவள் பிரதிதினமும் ஸ்நான முதலானவைகளால் பரிசுத்தளாகி அநேக அசுவர்த்த விருக்ஷ (அரசமரம்) பிரதக்ஷணைகளையும், பிருந்தாவன பிரதக்ஷணைகளையும், அநேக தடவை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களையும் செய்த தன்றித் தனக்குத்தயை செய்து ஒரு மகளைப் பரிபாலித்த தெய்வத்தினிடத்தில் எல்லையற்ற கிருதஞ்யதையை (செய்நன்றியை) காட்டவேண்டி, எழுந்திருக்கும் போதும் உட்காரும் போதும் நாராயண : நாராயண: என்ற பதங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு மிருந்தாள். மேலும் தன் மகளையும் மேற் சொன்னபடியே ஆசரிக்கும்படி செய்தாள்.

சில காலத்திற்குப் பிறகு இந்த மகளாகிய தங்கம்மாள் தருணப் பிராயத்திலேயே இறந்து விட்டாள். அப்போது தாயாகிய லிங்கம்மாளின் அவஸ்தை விபரீதமாய் விட்டது. அவள் அசுவர்த்த பிரதக்ஷணையையும் பிருந்தாவன பிரதக்ஷணையையும், நாராயண நமோச்சாரணத்தையும் சம்பூரணமாக விட்டு விட்டாள். இதற்குப் பதிலாக (நாராயண நாமோச் சாரணத்திற்கு பதிலாக) மனதுக்குத் தோன்றின படிக் கெல்லாம் தெய்வத்தைத் திட்டுவதும், சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்திற்குப் பதிலாக பூமியை கையாலடித்து தெய்வத்தை சபிப்பதும், தன் விரல்களை முறித்துக் கொண்டு தெய்வத்தை நிந்திப்பதுமே இவளின் நித்ய கிரியையாயிற்று. "இந்த பாபியாகிய தெய்வம் எனது மகளைக் குரூரமாக கொன்று போட்டதல்லவா? நான் இடைவிடாமல் அதன் பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கவில்லையா? சாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தை அடிக்கடி செய்ததால் எனது முழங்கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து போகவில்லையா? நான் எவ்வித அபராதத்தையும் அத் தெய்வத்திற்குச் செய்யவில்லையே; இப்படியிருந்தும் எனது ஒரே மகளைக் கொன்று போட்டு என்னை இப்பேர்ப்பட்ட சோகாக்னியில் தள்ளின அந்த நிஷ்கருணையான தெய்வம் நித்தியமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்குமோ? அது (அந்தத் தெய்வம்) என் மகளை இப்படிக் கொல்வதானால் எனக்கு அந்தப் பெண்ணை ஏன் கொடுக்க வேண்டும்? ஹே கருணையற்ற தெய்வமே! நீ என்னுடைய துக்கத்தைப் பார்த்து சிரிக்கிறாயோ? உனக்கு திக்காரம் (கேடுண்டாக)" என்று அந்த லிங்கம்மாள் எப்போதும் பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஐயா விசார பரர்களே!

கடவுளிடத்தில் ஜனங்களுக்கு பக்தி யுண்டாக்க வேண்டி, கடவுள் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டிக்கிறா ரென்றும். 'சம்ஹரிக்கிறா ரென்றும், கற்பனைகளைச் செய்து மூடஜனங்களுக்குப் போதித்தாலும் கடைசியாக அந்த மூட ஜனங்கள் மேற் சொன்னபடி லிங்கம்மாளின் அவஸ்தையையே அடைவார்கள்.

ஒரு வேளை அந்த ஜனங்களுக்கு "நீ பூர்வத்தில் செய்த பாபத்துக்காகக் கடவுள் உனக்கு நானாவித கஷ்டங்களைக் கொடுத்தார்" என்று நாம் போதித்தாலும் "கடவுள் எல்லாவற்றையும் செய்கிறவரென்றிருக்கும் போது என்னை பாபியாக ஏன் சிருஷ்டித்தார்? அவரே என்னை பாபியாக உண்டு பண்ணி என்னால் பாபத்தைச் செய்வித்து மறுபடியும் நான் பாபம் செய்தேனென்று என் மீது கோபித்துக் கொண்டு நானாவித கஷ்டங்களையும் துக்கங்களையும் எனக்கு உண்டாக்குகிறாரென்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களோ? நன்றாயிருக்கிறது" என்று அவர்கள் (மூட பக்திக்கு உட்பட்ட ஜனங்கள்) அவசியம் பதில் சொல்வார்கள்,

ஐயா தூரதர்சிகளே! சிருஷ்டி வாதத்தின் பரிணாமம் கடைசியில் இது தானென்று நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஆகையால் பரிசுத்தமும் பரமாத்ம ஸ்வரூபியும் ஞான தயா மூர்த்தியுமான கடவுள் ஒன்றை சிருஷ்டித்து மறுபடியும் சம்ஹாரிக்கிறாரென்ற மித்யாப வாதத்தை (பழியை) கடவுளின் மேல் சுமத்தி கோர பாபத்துக்கு ஆளாக வேண்டாம்.

இன்னும் சிலர் விநோதத்திற்காகக் கடவுள் இந்த ஆச்சரியகரமான ஜெகத்தை சிருஷ்டிக்கிறாரென்றும், சம்ஹாரிக்கிறாரென்றும் சொல்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்கிறவர்களின் வார்த்தையுங் கூட முழுதும் நிந்தனீயமாக விருக்கிறது. இதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்த கதை சொல்லுவாம்:

ஓர் ஏரியின் கரையில் ஒரு பையன் நின்று கொண்டு தட்டையாகிய கற்களை (ஓடுகளை) எடுத்துக் கொண்டு அந்த ஏரியின் ஜலத்தின்மேல் வீசி எறிந்து விநோதஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். (இதற்குத் தவளைக் கல் ஆட்டமென்று சொல்வார்கள்) இந்த விநோதத்தினால் அந்த ஏரி ஜலத்திலிருந்த அநேக தவளைகளுக்குப் பிராணாபாயமும் காயமும் உண்டாயின. அப்போது ஒரு பெரிய தவளை "ஐயா ஆட்டக்காரனே! நீ எங்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட ஹானியை நிஷ்கருணையாகச் செய்யவேண்டாம்" என்று சொல்லிற்று. அப்போது அந்த விநோதக்காரனாகிய பையன் "இது நான் எப்போதும் ஆடுகிற ஆட்டம்" என்று சொன்னான். அப்போது அந்த மண்டூகம் "உனக்கு ஆட்டம் எங்களுக்கு பிராண சங்கடம்" என்று சொல்லி நீரில் முழுகிப் போய் விட்டது. ஆட்டத்திற்காகவும் விநோதத்திற்காகவும் சகல ஜெகத்தையும் சிருஷ்டித்து ஒரு காலத்தில் அநேக ஜீவன்களோடு அதை நாசஞ் செய்யும் கடவுளின் ஆட்டம் மேற் சொன்ன பையனின் தவளைக்கல் ஆட்டத்தைப் போலிருக்கிறது. மேலும் அப்படிச் செய்யும் கடவுளும் அந்த ஆட்டமாடும் பையனை யொத்திருக்கிறார்.

பரமேசுவரன் (கடவுள்) பரிசுத்தனும், ராகத்வேஷ மோக முதலான களங்க மில்லாதவனும், ஞான தயா ஸமுத்திரனுமாக விருக்கிறானென்பதே ஜைன மதத்தின் சித்தாந்தம். ஜகத்திலுள்ள சர்வ பிராணிகளின் சரீரமும், அவயவங்களும், மற்றும் மனுஷ்ய திர்யக் நரக தேவ முதலான கதிகளும், அவைகளின் சுபா சுப கர்மங்களென்னும் அதிருஷ்டங்களை யனுசரித்தே

உண்டாகின்றன வென்றும், அந்தக் கர்மங்களை (ஸம்யக் தர்சந, ஸம்யச்ஞ் ஞான, ஸம்யக் சாரித்ர) ஸத்ய சிரத்தை, யதார்த்த ஞானம், ஸதாசரணை என்ற உபாயத்தினால் சம்பூர்ணமாக நாசஞ்செய்தபின் ஆத்மன் நித்திய-சுக மென்னும் முக்தியை அடைகிறா னென்று ஸ்ரீ தீர்த்தகர தர்ம வேதமானது எப்போதும் ஒரேவிதமாக கோஷித்துக்கொண் டிருக்கிறது.

யத்தாயுக்ஷம் யத்க்ருஷ்டாயீநம் தத்தத்தேவ ஹோஷம்
ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமிவார யாவா ஜகயமேத்ருவ. 'என்றபடி,

லோகத்தி லுண்டாகும் எந்தக் காரியமும் யாதானுமொரு ஜீவாத்மனது பாப கர்மத்தை யனுசரித்தாகிலும், அல்லது புண்ய கர்மத்தை யனுசரித்தாகிலும், உண்டாகிறது. மேலும் எந்த ஆத்மனது புண்யம் அல்லது பாப கர்மங்களென்னும் அதிருஷ்டங்களை அனுசரித்து அந்தக் காரியம் உண்டாயிற்றோ அது அந்த ஆத்மனுக்குச் சுகத்தையாகிலும், துக்கத்தையாகிலும், தத்காலத்திலே யாகிலும், காலாந்தரத்திலே யாகிலும் உண்டு பண்ணியே விடும். இவைகளைக் கர்த்துரு வாதிகளாகிய அநேக மதாவலம்பிகளுங் கூட ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். தீர்த்தகர பரம வேதத்திலேயும் இப்படியே சொல்லப்பட் டிருக்கிற தென்பதை நான் முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறேன்.

கடவுள் நன்மை தீமைகளைச் செய்வதில்லையானால் கடவுளை நாம் ஏன் நம்பவும் ஸ்துதிக்கவும் தியானிக்கவும் வேண்டுமென்ற ஆக்ஷேபணைகளுக்கு ஸமாதானம்:—

கடவுள் நிஜமாகவே எவ்வித விகாரமு மில்லாத சுத்த பரமாத்ம னென்பது அநேக பிரமாண யுக்திகளினால் சித்த மாகிறது. பதஞ்சலி யோக சாஸ்திரம் முதல் பாதம் 24-வது சூத்திரத்தில்,

"க்லேசகர்ம விபாகாசய ைரபராம்ருஷ்ட: புருஷவிசேஷ ஈச்வர:"

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது:— "அவித்யையே முதலான 5 விதமான கிலேசங்களும், தர்மா தர்மங்களென்ற அதிருஷ்ட ரூபமாகிய கர்மங்களும், சித்த ஸம்ஸ்கார ரூபமாகிய ஆசையுமான இவைகளில் சம்பந்த மில்லாத சுத்த பரமாத்மனே ஈசுவரன், அதாவது கடவுள்" என்பதாம். இதனாலேயே கடவுள் சிலருக்கு நன்மையையும் சிலருக்குத் தீமையையும் செய்பவ ரென்றாவது, எந்த காரணத்தை முன்னிட்டும் சரீராதிகளைத் தரிப்பவ ரென்றாவது சொல்வது சுத்த தப்பித மென்று சித்த மாகிறது.

பாருங்கள்! கடவுள் உலகத்தை சிருஷ்டிக்கிறவர், சம்ஹரிப்பவரென்ற விஷயத்தில் ஒரு ஞானி ஹிந்துஸ்தானி பாஷையில் சொல்லி யிருப்பதை விவரிக்கிறேன்:—

[illegible]
[illegible]

(இ-ள்.) பரமேசுவரன் ஜெகத்தை சிருஷ்டிக்கிற ·ரென்றும், சம்ஹரிக்கிறரென்றும் சிருஷ்டித்துப் பிராணிகளை உண்டாக்குகிறரென்றும் கர்த்துருவாதிகள் சொல்லுகிறர்கள். ஆனல் இவர்களின் வார்த்தையில்பெரிய சந்தேக முண்டாகிறது. எப்படி யெனில்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ-ள்.) ஈசுவரன் எல்லாவற்றையும் செய்வதானல், ஒருவனைச் சுகியாகவும், மற்றொருவனை துக்கியாகவும் ஏன் செய்தார்? அப்படியே ஒருவனைத் தனவானகவும், மற்றொருவனைத் தரித்திரனகவும் ஏன் சிருஷ்டித்தார்? இம் மாதிரி வித்தியாசங்கள் ஈசுவர சிருஷ்டியில் ஏன் உண்டாயிற்று. மேலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ-ள்.) லோகத்தில் ஒரு மனிதன் உத்தமனகவும், மற்றொருவன் நீசனகவும் இருக்கிறன். அப்படியே ஒருவன் தயை யுள்ளவனகவும், மற்றொருவன் தயை யில்லாதவனகவு மிருக்கிறன். ஈசுவரன் எல்லா சீவன்களின் மேலும் ஸமதிருஷ்டி யுள்ளவனக ஏன் இருக்க வில்லை? இதற்குச் சரியான சமாதானத்தை சிருஷ்டி வாதியாகிய நீ சொல்ல வேண்டும் மேலும்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ-ள்.) ஈசுவரன் தனது பக்தர்களைச் சுகமாக விருக்கும்படி எப்போதும் செய்கிறன்; மேலும் தன்னை நம்பாம லிருப்பவர்களுக்கு கோர துக்கங்களைக் கொடுக்கிற னென்று சொன்னல்,

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ-ள்.) ஈசுவரன் பக்ஷபாத முள்ளவனாகிறான்; இது, கடவுளென்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஈசனுக்குப் பெரிய தோஷம். சிறிது விசாரஞ் செய்து பாருங்கள். ஈசுவரன் அவ்வவர்களின் கர்மத்துக்கனு குணமாகச் சுகம், துக்கம், சம்பத்து, தரித்திரம் முதலானவைகளைப் பிராணிகளுக்குக் கொடுக்கிறானென்று ஒரு வேளை நீங்கள் சொல்லக்கூடும். அப்படியானால் ஸர்வ சக்தனுடைய இச் சகலத்தையும் உண்டு பண்ணும் கடவுளின் சிருஷ்டியில் நீங்கள் சொல்லும் கர்ம மென்றது ஜீவன்களுக்கு எப்படிச் சம்பந்தப் பட்டது?

ஜஙைஂரஂஹ்ரெந வ்ருயஃஜீவ கொெவெ ஊாகியா ஜமதகெ

ஊாஹ உவஷீ ககூ ஜீவகெ ஸஂமிஃமிகெ ஹாயெயெ யாகி

நாஹ॥

(இ-ள்,) பிரதமதத்தில் ஈசுவரன் ஜீவன்களைச் சிருஷ்டிக்கும் போதே கர்மங்கள் சீவன்களை கூடிக் கொண்டிருந்தனவாக ஏற்படுகின்றன வல்லவா?

கமாரக ஹொமெ கஃஷுஸஂமயெ யஹதொ வாதஹாஂரஂ

வொராஹ। கியெகஃஷுவி நகஃஷு கஹாஂ வெஸமெ ஜீவக்ஷாஂ

ஹா ஞூத வாஹ॥

(இ-ள்.) கடவுள் சிருஷ்டிக்கும் போதே கர்மங்கள் சீவன்களுடனே இருந்தன வென்று நீங்கள் சொல்லக் கூடும். ஆனல், இப்படிச் சொல்வதற்கு ஏதுவில்லை; ஏனெனில், எந்த நன்மையையும் தீமையையும் சீவன்கள் செய்யாமலிருக்கையில் கர்மங்கள் சீவன்களுடனே எப்படி இருக்க முடியும்?

கமாரகஹொமெ கஃஷுநஹீயெ ஸஂமஜீவகெ ஜநத வாரு

ஹிரயஹ ஞுயெகஃஷு கஹாஂவெ ஐஸகா வதயா ஓ விஹூார

(இ ள்.) சீவன்களை ஈசுவரன் உண்டு பண்ணும் போது கர்மங்கள சீவன்களைச் சேர்ந்து கொண்டிருக்க வில்லையானல் அதற்கு மேல் கர்மங்கள் சீவன்களுடனே சம்பந்தமாவதற்கு என்ன காரணம்? அந்தக் கர்மங்கள் எங்கு நின்றும் எப்படி வந்தன? இவைகளை விவரமாகத் தெரிவியுங்கள்.

கியெ கஃஷுக்ஷாஂ வெஷா ஂரஂமஂநெ கரெ ஜீவகொஜா

ஊாவாரு। கொவஜீவ வரகியா ஂரஂமஂநெ க்ஷாஂஸாவ ஊாவ

யஹ தீநாஊாரு॥

(இ-ள்.) ஈசுவரன் ஜீவன்களிடத்தில் கர்மங்களை வரச்செய்தானென்று சொல்வதானல் ஈசுவரன் ஜீவன்களின் மேல் ஏன் கோபித்துக் கொண்டான்? மேலும் ஜீவன்கள் துன்பப்படும்படியும் சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கும்படியும் ஏன் கர்மங்களை ஜீவன்களின் மேல் செலுத்தினன்.

ஊ-ஙிம்0வொ தய ஹஹு௱ ௦ரு௦ஊ,ரொஊு ஃ நடுஃ ஊஃடுஸொ ஜ
ரா வது௱ரு॥

(இ-ள்.) மேலே விவரித்தபடி கடவுள் எல்லாவற்றையும் செய்கிருனென்ற வார்த்தைகளெல்லாம் அஸத்ய' மென்று'நன்ருகத் தெரிய வருகின்றன. விசார சக்தியுள்ளவர்கள் மனதில் விசாரித்துக் கொள்ளுங்கள்.

இந்த வித்வான் இன்னுமநேக "யுக்திகளிஞல் கடவுள் எல்லாவற்றையும் செய்கிருனென்ற விஷயத்தை நன்ருகக் கண்டித்திருக்கிருர். அவைகளை யெல்லாம் சொல்வதற்கு இங்கே நேரமில்லாதபடியால் இதை இத்துடன்நிறுத் திக் கொள்கிறேன்.

இப்போது கடவுளின் ஸ்வரூப மெப்படிப்பட்ட தென்றவிஷயத்தில் ஒரு பக்ஷபாத மில்லாத ஸத் புருஷர் எழுதி யிருக்கும் சில பத்யஙகளை இங்குச்சொல் கிறேன்.

நஙெவஷீ ஹொநராதீஹொ ஊஃா நம் ஓவீத ராதீஹொ
வஹவஸவவிஷ யொ௦கா த்ரு தீஹொஜொ ௦ரு௦ஶுரஹொதா
வெணவஸாஹொ॥

(இ-ள்.) கடவுள் துவேஷமற்றவனுகியும் கடவுள் நித்யாநந்தனுகவும், வீதராகனுகவும் (ஆசை யற்றவனுகவும்) இருக்கிருன். மேலும் சமஸ்த விஷய போகங்களின் சம்பந்த மில்லாதவன்.

நவ௱ஓவட வடஃ ஜாதாஹொஃமுரு வடவடகாஜ்ஜா தீா
ஹொ_வஹஊஜ உவஓெமூரா தா ஹொஜொ ௦ரு ஶுரஹொதா
வெணவஸாஹொ॥

(இ-ள்.) கடவுள் எல்லோருடைய சரீரத்திலும் வசித்திருக்கிருரென்று சிலர் சொல்கிருர்கள். அது அஸத்யமாக விருக்கிறது. பரமேஸ்வரன் சகல சரா சர வஸ்துக்களேயும் தெரிந்து கொள்கிருன். அதாவது பரமேசுவரனது ஞானமானது சமஸ்தத்தையும் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியது.

நகூரு தாஹொ நஹரு தாஹொ நஹீ௦ சுவதாரு யரு தா
ஹொ – ஃரு தாஹொ நஃரு தாஹொஜொ ௦ரு௦ஶுரஹொதா
வெணவஸாஹொ ॥

(இ-ள்.) கடவுள் எதையும் செய்வது மில்லை, அழிப்பது மில்லை; மேலும் நானுவித மத்ஸிய கூர்மாதி அவதாரங்களை எடுப்பது மில்லை; மற்ருெருவரைக் கடவுள் கொல்லுவது மில்லை; கொல்லுவிப்பது மில்லை; மற்றும் தான் இறப்ப வனு மல்லன்.

[illegible]

(இ-ள்.) பரமாத்மன் ஸம்பூர்ண ஜ்ஞான ரூபமான ஜோதியுள்ளவனாக விருக்கிறான். மேலும் அந்த ஞான ஜோதியானது எப்போதும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி பரமாத்மனிடத்திலிருக்கிறது.

[illegible]

(இ-ள்.) கடவுள் சிலர் மீது கோபங் கொள்வதுண்டென்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் கடவுள் எப்போதும் கோபித்துக் கொள்வதில்லை. மேலும் கடவுள் அவதார முதலானவைகள் எடுக்கும்போது இதர மனிதர்களைப் போல் ஸ்திரீ சம்ஸர்க்கத்திலுண்டாகும் சிற்றின்பத்தையுங்கூட அனுபவிக்கிறாரென்று அநேகர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் கடவுள் என்றும் சிற்றின்ப அபேக்ஷையுள்ளவனல்ல. சிலருக்குக் கடவுள் சத்ருவென்று அநேகர் சொல்கிறார்கள்; இது பிரசித்தம். ஆனால் யாருக்கும் எப்போதும் கடவுள் சத்ருவல்ல. இன்னுஞ் சிலர் கடவுள் தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ஸகாயகனாக விருக்கிறாரென்று சொல்கிறார்கள். இதுவும் பரமாத்மனாகிய கடவுளின் நடத்தை யல்ல. கடவுள் சமஸ்த லோகத்திற்கும் சுவாமியாக விருக்கிறான்; அதாவது தேவேந்திரன், நாகேந்திரன், நரேந்திரன், முதலானவர்களாலும் வந்திக்கப்படும் பரம பவித்ர பகவந்தனாக விருக்கிறார். இப்படி யிருக்கச் சிலரிடத்தில் துவேஷமும், சிலரிடத்தில் ஆசையும் கடவுள் கொள்வதானால் சகல ஜெகத்திலுள்ள பிராணிகள் ஒரே விதமான பக்தியை அந்தக் கடவுளிடத்தில் வைக்க முடியாதாகையால் அந்த ராகத் துவேஷமுள்ள கடவுள் எல்லோருக்கும் சுவாமி என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாது.

[illegible]

(இ-ள்.) தயாமயனும், சாந்திர ஸப்ரி பூரணனும், பரம வைராக்ய மயனுமாக விருக்கும் பரம பரிசுத்த ஆத்மா, மேலும் யாருக்கும் கடவுள் பலாத் காரத்தையும் அநியாயத்தையும் செய்பவரல்லர்.

[illegible]

(இ-ள்:) பரமேசுவரன் நிரஞ்சனனுகியும், (என்றும் கர்ம மென்ற களங்கத்தினுல் தீண்டப் படாத வனுகியும்) கிஞ்சித்தேனும் விகார மில்லாதவனுகியு மிருக்கிறான். மேலும் தனது சுத்தாத்ம நிஷ்டமாகிய அனந்த சுகத்தில் எப்போதும் மூழ்கினவனுக விருக்கிறான். ஸர்வதா கல்யாண ஸ்வரூபனுகவுமிருக்கிறான்.

இந்த ஹிந்துஸ்தாநி புஸ்தகத்திலுங் கூட இன்னும் அநேக அதி சுந்தரமானவைகளும், அர்த்த புஷ்டியுள்ளவைகளுமான பாட்டுகள் இருக்கின்றன. சமயம் சுவல்பமான படியால் இத்துடன் நிறுத்துகிறேன்.

அப்படியானுல் கடவுளை ஏன் நம்ப வேண்டும்? என்பதற்கு ஸமாதானம்:—

உண்மையாக நாம் விசாரித்தால் பரம பரிசுத்தமாகிய பரமாத்மனது பக்தி, தியானம், ஸ்மரணே, ஸ்துதி, ஸ்தோத்திரம் முதலானவைகளாலே ஜீவாத்மன்களாகிய நமக்கு இஹபரலோக சுகங்கள் உண்டாகவேண்டுமே யொழிய, கடவுளிடத்தில் கொஞ்சமேனும் இச்சை, துவேஷம், மோஹம், விரோதம் முதலிய விகாரங்கள் உண்டென்பதாக நாம் தியானிப்பதினுலும், ஸ்மரிப்பதினுலும், ஸ்துதிப்பதினுலும் அவை உண்டாக மாட்டா. உபநிஷத்துக்களிலும் பாருங்கள்!

பி⁴த்³யந்தே ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ஶ்சி²த்³யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா:।
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந்த்³ருஷ்டே பராவரே॥

என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது;

(இ-ள்.) "பரமாத்ம வஸ்துவை தியானிப்பதினுல் மனதிலுள்ள விகாரங்களெல்லாம் நாச மாகின்றன; அஞ்ஞானங்கள் சம்பூரணமாகச் சேத மாகின்றன; சுபாசுப கர்மங்களென்னும் அதிருஷ்டங்கள் விலயமாகின்றன." என்பதாம்.

கனவான்களே! இப்போது சொன்ன உபநிஷத்தின் ஸ்தோத்திரத்தை நீங்கள் பக்ஷபாத மில்லாமல் சுத்த புத்தியை உபயோகித்து விசாரித்தால் ஜகந்நிர்மாண (சிருஷ்டி), ஸம்ஹார முதலானவைகளில் ராகாதி தோஷங்கள் கொஞ்சமேனு மில்லாத பரமாத்மனது ஸ்மரணத்தினுலே நமது சகல துக்கங்கள் நாசமாகக் கூடுமென்று சத்தியமாகத் தோன்றலாம்.

ஸ்ரீபகவத் கீதை 4-வது அத்தியாயம், 37-வது சுலோகம்,

யதை²தா⁴ம்ஸி ஸமித்³தோ⁴(அ)க்³நிர்ப⁴ஸ்மஸாத்குருதே(அ)ர்ஜுந।
ஜ்ஞாநாக்³நி: ஸர்வகர்மாணி ப⁴ஸ்மஸாத்குருதே ததா²॥

என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது; இதன் பொருளாவது:— "ஹே அர்ஜுன! பிரஜ்வலனமான அக்கினியானது கட்டைகளை எரித்து பஸ்பமாக்குவதைப் போல் ஞான மென்னும் அக்கினியானது சகல கர்மங்களையும் தகித்து விடுகிறது" என்பதாம்.

இதிலேயும் உபநிஷத்து யோக சாஸ்திர முதலானவைகளின் சூத்திரங்களால் சித்தமானபடியே, நிஷ்களங்கமும், கர்த்திருத்வ அதிருஷ்ட முதலான சம்பந்தமில்லாததுமாகிய பரம சாந்த பரிசுத்த பரமாத்ம விஷயமான ஞானமே ஸர்வோத்தமமானதென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது.

ஆர்ஹந்தியாகமங்களிலும் (அதாவது, அர்ஹத் பரமேசுவரனாலருளிய ஆகமங்களிலும்) எல்லாவிடத்திலும் கர்த்திருத்வாதி விகாரங்களில்லாத பரிசுத்த பரமாத்மனே தேவனென்றும் அந்த தேவனை நம்புவதினாலும், (சம்யக் தர்ஸநம்-நற்காட்சியாலும்), அதாவது நன்றாகத் தெரிந்து கொள்வதாலும், (சம்யக் ஞானம்-நல்ஞானத்தாலும்) அதாவது அந்த பரமாத்மனது தியானத்தை நிச்சலனமாக செய்வதென்றும் சமாதியினாலும், (ஸம்யக் சாரித்ரம்-நல்லொழுக்கத்தாலும்) அதாவது பவ்யாத்மன்கள் சமஸ்த ஜனன மரண முதலான துக்கங்களையும் அந்த துக்கங்களுக்குக் காரணமாகிய சகல கர்மங்களென்னும் அதிருஷ்டங்களையும் சம்பூர்ணமாக நாசஞ் செய்து கைவல்யத்தை யடைவதாலும், நித்ய சுகிகளாகவும் ஞான நிதிகளாகவும் அனந்த காலம் விராஜமானராக இருப்பார்களென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயம் நேற்று எனது வியாக்கியானத்தினாலும் இன்றைய உபந்நியாசத்தாலும் தங்களெல்லோருக்கும் வியக்தமாகத் தெரிந்திருக்கலாம்.

இது வரையில் சொன்ன எனது உபந்நியாசத்தினால் கடவுள் எந்த பதார்த்தத்தையும் சிருஷ்டிப்பதில்லை என்றும், புண்ய பாபங்களின் பலன்களாகிய சுக துக்கங்களை எந்தப் பிராணிகளுக்கும் கடவுள் கொடுப்பதில்லை என்றும் இதர ஜீவாத்மாக்களின் அதிருஷ்டங்கள் (கர்மங்கள்) எந்தக் காரியத்தையும் செய்யும்படி கடவுளை பிரேரேபிக்கிறதில்லை என்றும், சீவாத்மனே தான் செய்த புண்ய பாப கர்மங்களுக்கனுகுணமாக ஜனன மரணாதிகளையும் சுக துக்கங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றும் வியக்தமாகிறது

கடவுள் பரம பரிசுத்தனாகிய ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியாக விருப்பதால், அத்தகைய கடவுளின் பக்தியினாலும், உபாஸனையினாலும், அவரது பவித்ரமான குண ஸ்மரணையினாலும், தியானத்தினாலும், பிரமரகீட நியாயத்தைப் போல. (அதாவது, குளவி, புழுக்களைத் தன்னைப் போலாக்குதல் போல) சீவாத்மன்கள் கூட மேற் சொன்ன கடவுளின் குணத்தை அடைவார்களென்று (அதாவது ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபிகளாவார்கள் என்று) எனது உபந்நியாசத்தால் சத்விசார பரராகிய தங்களெல்லோருக்குந் தெரிய வருமென்று நான் நம்புகிறேன்.

இப்போது பவித்ரமாகிய கடவுளின் நம்பிக்கை, ஸ்மரணை, தியானம் முதலானவைகளினால் சீவாத்மன்களாகிய நாமும், சிரமமாக பவித்ராத்மன்களாகி கைவல்யத்தை அடையக் கூடுமென்று அநேக பிரமாண யுக்திகளினால் நிச்சயமாயிற்று. ஆனால்; "இந்தக் கடவுளின் உபாஸனையினால் ஸம்ஸார சுக சம்பத்துகள் பவித்ரமாகா; ஏனெனில் லௌகிக சுக சம்பத்துகள் பவித்ராத்மனாகிய பரமேசுவரனுக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவைகளல்லவாதலால், பவித்ர பரமேசுவரனின் தியானத்தினால் லௌகிக சுக சம்பத்து போக முதலானவைகளை இச்சிக்கும் சீவாத்மன்களுக்கு எவ்வித லாபமும் இல்லையல்லவா? நித்ய சுக முத

லானவைகளை பகவானது குணங்களாக விருப்பதால் அந்த பகவானது தியானத்தினால் நித்ய சுக முதலானவைகளை சீவாத்மாக்கள் அடையக் கூடுமென்பதில் நமக்கு ஸந்தேகமே இல்லை" என்பதாக சில மஹாசயர்கள் அவசியம் சொல்லக் கூடும்.

இதற்கு சமாதானம்.

பகவத் தியானமானது அக்னி, கட்டைகளைத் தஹிப்பதைப் போல் ஜீவாத்மாக்களின் சுபாசுப கர்மங்களை தஹித்து விடுகிறது; அப்போது சம்பூரணமாக கர்மங்கள் எரிந்து நாசமான பின்பு சீவாத்மன்கள் பரிசுத்த கைவல்யத்தை அடைகிறார்களென்பதில் நமக்கும் ஸம்மதந்தான்;

ஒரு பெரிய பசுமரத்தை கொளுத்த வேண்டுமென்று ஒருவன் பிரயத்தனித்து ஒரு சிறிய குச்சியைக் கொளுத்தி அதனால் அந்த மரத்தை அங்கங்கே சுடுகிறான்; எது வரையில் அவன் இப்படிக் கொளுத்திக் கொண்டு வருகிறானோ அதுவரையிலந்த மரம் ஸ்வல்ப ஸ்வல்பமே ஆங்காங்குச் சுடப்படும்; மற்ற பாகங்களெல்லாம் ஈரமாகவும், கெட்டியாகவு மிருக்கும். அந்த மரத்தைச் சுற்றி நாலா பக்கமும் தீயை மூட்டிப் பலமாக எரித்தால் அது கூடிய சீக்கிரம் ஸம்பூர்ணமாக எரிந்து போய் விடக் கூடும்; அல்லது அந்த திம்மையின் மேல் பெரிய வஜ்ராக்னி (இடி) விழுந்தால் அந்த க்ஷணத்திலேயே அது பஸ்மமாகப் போய் விடும். இதே மாதிரியாக மேற் சொன்ன தியானம் அவ்வளவு பலமாக இல்லாமலிருந்தால் அந்த தியானமென்ற அக்னியானது சுபாசுப கர்மராசி என்னும் மரத்தை ஸ்வல்ப பாகமே சுடும். இப்படிச் சுடுவதில் முதலில் அசுப கர்மங்கள் (பாபங்கள்) தஹிக்கப் படுகிறது; அந்த பாப கர்மங்கள் நாசமாகிக் கொண்டே வர சுப கர்மங்கள் (புண்யங்கள்) ஜீவாத்மன்களிடத்தில் மிகுதியாகத் தங்குகின்றன. இந்த புண்ய கர்மங்களின் பலத்தினால் ஜீவாத்மாக்கள் மனித ஜன்மத்தை யடைந்தால் அங்கு மஹத்தான ஐசுவரிய மென்ன, ஸர்வாங்க சுந்தர ரூபமென்ன, நிர் வியாதியும் பலிஷ்டமுமான சரீரமென்ன, அதி தீவிரமாகிய ஸுஞான மென்ன, ஜெயிக்க முடியாத பராக்கிரம மென்ன, இதரர்களால் ஜெயிக்க முடியாத ஸாம்ராஜ்ய பதவி முதலான அதிகாரங்களென்ன, இவை முதலாண ஸம்பத்துகளைப் பெற்று லோகாதிசயமான அப்யுதய சுகங்களை அனுபவிப்பார்கள்.

அந்த ஜீவன்கள் (புண்ய கர்ம மிகுந்தவர்கள்) தேவ லோகத்தில் உத்பவிக்கும் பக்ஷத்தில் அங்கும் தேவர்களிலும் சிரேஷ்டமான தேவேந்திர பதவிகளைப் பெற்று அணிமாதிசித்தி (சித்தி) களினால் நீண்ட காலம் தேவ சுகங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். ஸ்வர்கத்திலுங் கூட இந்த பவ்யவர புண்டரீகராகிய (பவ்ய சிரேஷ்டராகிய) ஜீவாத்மாக்கள் பூர்வ ஜன்ம ஸம்ஸ்காரத்தினால் தங்கள் ஆத்மகதமாகிய பரமாத்மனது பக்தி உபாஸனைகளை இடை விடாமல் செய்து கொண்டு வருவதால் பாபகர்மங்களின் சேர்க்கைக்கும், அல்லது அபிவிருத்திக்கும் தங்களாத்மன்களில் இடங் கொடுக்காமலிருப்பதால் தேவாயுஷ்யம் முடிந்தவுடன் மனுஷ்ய லோகத்தில் மேற்சொன்னபடி ஸர்வ விதத்திலும் சிரேஷ்ட

புருஷர்களாக மனிதரா யவதரித்து ஸம்பூர்ண தியானத்தை யடைந்து சுபா சுப கர்மங்களை (புண்ய பாவங்களை) நீர் மூலமாக தஹித்து கடைசியில் கைவல்யத்தை அடைவார்கள்.

ஸத் புருஷர்களே !

பரம பரிசுத்த பரமாத்மனது உபாஸனை தியான முதலானவைகளால், மஹோத்கிருஷ்ட மானதும், அனன்யலப்யமும் (வேறிடத்தில் கிடைக்காததுமாகிய) இஹலோகஸுக ஸம்பத்துகளுங் கூட கிடைக்கு மென்று இப்போது தங்களுக்கு நன்றாக ஏற்பட்ட தல்லவா? ஆகையால் இஹலோக பரலோகமாகிய உபயலோக ஸுகாபேக்ஷிகளும் நிஷ்களங்கமான பரமாத்மனையே விசாரணையா லறிந்து நம்பி தியானிப்பதே அதி உத்தமமானது

பாருங்கள் !

மஹா வித்வாம்ஸனாகிய அமர சிம்மன் தனது கோசபிராரம்பத்தில் பரமாத்மனை எப்படி ஸ்துதித்திருக்கிறா ரென்றும்,பரமாத்மோபாஸனையினால் உண்டாகும் பலன்களை எவ்வளவு ரஹஸ்யமாகவும் கம்பீரமாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார் என்பதையும் கீழ்வரும் சுலோகத்தால் சற்று கவனியுங்கள்:—

அமரகோஶ மங்கள ஶ்லோகம்.

யஸ்ய ஜ்ஞாந தயாஸிந்தோ ரகாதஸ்யா நகா குணா:।
ஸேவ்யதாமக்ஷயோ தீரா: ஸ ஶ்ரியை சாம்ருதாய ச॥

இதன் பொருளாவது:—ஞானத்திற்கும் தயைக்கும் நிதியாகிய பரமாத்மனது நிஷ்களங்கமான குணங்களை தீரராகிய, அதாவது ஞானிகளாகிய நீங்கள் பஜியுங்கள்; இதனால் உங்களுக்கு அப்யுதயமும் (இஹலோக சுகமும்) நிச்ரேயஸமும் (மோக்ஷமும்) லபிக்கும்.

ஐயா மஹாசீயர்களே !

இந்த அமரகோசத்தின் மங்கள சுலோகத்தைப் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் கோசாரம்பத்திலே சொல்லிக் கொடுக்கிறீர்கள்; ஆனால் பெரிய பண்டிதர்கள் இதை நன்றாக மேன்மேலும் சாந்த சித்தத்தோடு விசாரித்தால் இன்றைய எனது பாஷணையில் விவரித்தபடியே கடவுள் எப்பேர்ப்பட்டவரென்றும், கடவுளின் குணங்கள் எத்தன்மையனவென்பதும், பகவானை அல்லது பகவத் குணங்களை உபாஸிப்பதி லுண்டாகும் பிரயோசனங்களவை என்பதும் நன்றாகத் தெரியவரும்.

முடிவுரை.

கடவுள் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்ததைப் போலவே ஒரு காலத்தில் ஸம்ஹரிக்கிறா ரென்று சிலர் சொல்வதுண்டு. கடவுள் சிருஷ்டிக்கிறா ரென்னும் சித்தாந்தத்தை ஒப்புக்கொள்வதினால் அநேக தோஷங்கள் தலை காட்டுகிறதென்பது சித்தமானதின்மேல், கடவுள் அனந்த ஜீவாத்மன்களோடு கூடிய சமஸ்த லோகத்தையும் ஸம்ஹரிக்கிறா ரென்று சொன்னால் முன் சொன்னதைக் காட்டிலும் கோடிக்கணக்கான தோஷங்களைக் கடவுளின்மேல் கற்பித்ததைப் போலாகிற தென்று சொல்வதே போதுமான தாகையால் இன்

னும் இது விஷயத்தில் தங்கள் சமயத்தை அதிகமாகக் கைக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.

இந்த இரண்டு நாட்களிலும் இவ்விடம் வந்து மனப்பூர்த்தியாக எனது உபந்நியாசத்தை பக்ஷபாதமில்லாமல் கேட்ட சமஸ்த வைஷ்ணவ சைவ மஹாசயர்களுக்கும், மேலும் ஜைன மஹாசயர்களுக்கும் நான் ப்ரீதியோடு வந்திக்கிறேன்.

"சிவ" என்ற சப்தத்திற்கு கல்யாண ஸ்வரூபியான பரமாத்மனென்று அர்த்தம். அந்த சிவ சப்த வாச்யமான பரமாத்மனை உபாஸிக்கிறவர்கள் சைவர்கள். "விஷ்ணு" சப்தத்திற்கு "விஸ்வம் வ்யாப்நோதீதி விஷ்ணுః" என்று சொல்லியிருப்பதால் எந்த பரமாத்மனது ஞானஜ்ஜோதியானது லோகாலோகங்களை வியாபிக்கிறதோ அந்த பரமாத்மனென்று அர்த்தம். அந்த பரமாத்மனை ஆராதிக்கும் பவ்வியாத்மன்கள் வைஷ்ணவர்கள். "ஜைந" என்ற சப்தத்தின் அர்த்தமும் கூட சமஸ்த கர்ம ஸத்ருக்களினால் சர்வதா ரஹிதனான பரமாத்மனை ஆராதிப்பவர்கள் என்றே ஏற்படுகிறதென்று நேற்று உபந்நியாஸத்தில் நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்களாகையால் இப்போது நான் சைவ வைஷ்ணவ ஜைனர்களென்ற சப்தமாத்திரத்தினால் பேதமுள்ள பரிசுத்த பரமாத்மனை ஆராதிக்கும் பவ்யாத்மன்களை ஏகபிரகாரமாக வந்தித்ததற்கு யாரும் ஆக்ஷேபிக்க மாட்டார்களென்று நம்புகிறேன்.

ஓ பிரிய மகாசயர்களே!

எனது இரண்டு நாள் உபந்நியாசங்களில் யாதேனும் கடின பதங்கள் என்னால் சொல்லப்பட்டிருந்தால் தாங்கள், உதாரமனதினால் க்ஷமிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்.

ஓம் ஶாந்திః ஶாந்திః ஶாந்திః.

ஓர் வேண்டுகோள்.

தலைமகனு நூலு முனியுமிம்மூன்றும்
நிலைமைய தாகும் பொருள். — அருங்கலச் செப்பு.

பூமகட்கோ ரெழின் முகமெனத்திகழுஞ் சீர்மலிந்த இப்பரத கண்டத்தில் குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் என்னும் நான்கு எல்லையினுள்பரவி செவிக்கின்பம் மனக்கின்பம் பயப்பதாகிய அமிழ்தினுமினிய செந்தமிழ் மொழியிலே நமது பெரியோர்கள் நமக்குப் பெருந்தனமாகப் பாடியளித்த நூற்கள் எண்ணில; அவற்றில் பல, சமயத்துவேஷிகளாலும் வேற்றரசர்களாலும் அக்கினிக்கிரையாக்கியும் ஜலப் பிரவாகத்தில் விடப் பட்டும் அழிந்து விட்டன; மற்றுஞ் சில, பர சமயத்தவர்கள் மயக்க உரைகளெழுதி தமது சமயத்தவர் இயற்றிய தெனக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன; இன்னுஞ் சில நம்மவர்கள் கவனக்குறைவால் சிதல் சுட்கிரையாகிச் சீர் கெட்டன. எஞ்சிய சில, நம்மவரகத்தில் பரணைகளில் துயில் கொள்கின்றன. அவற்றிற் சிலவே தமிழபிமானிகள் அச்சுவாகன மேற்றி வெளிப்படுத்தினர். இவர்களது காருண்ய செயலுக்கு நாம்

பன்முறை வந்தனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக விருக்கிறோம். நம்மவர்களில் சிலர், வண்டமிழும் வட மொழியும் வளம்பட கற்றுணர்ந்து, மக்கட்கு இன்றியமையாது வேண்டியதான அறவுரைகளை எழுதிவைத்த ஆன்றோர் நூற்களை வெளிப் படுத்தினால் 'அந்நூற்களை நம்மவர்கள் விலை கொடுத்து வாங்காமல், அந்நூல் எங்கள் தகப்பனார் அல்லது பாட்டனார் ஓலையில் எழுதி வைத்திருக்கிறார் அதைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம், என்று கூறுகிறார்கள். இவர்கள் இப்படி கூறுவதினால் நூற்களை வெளியிடுபவர்கள் தளர்ச்சி யடைகிறார்கள். முன் பணம் செலவு செய்து வெளியிடும் நூற்களை ஜைனர்கள் வாங்குவதில்லை யானால், இப்பொழுது இலை மறை காய் போல் மறைவு பட்டுக் கிடப்பவைகளும் இன்னும் சில நாட்களில் இறந்தொழியும் என்ற விஷயத்தில் ஜோதிடமும் பார்க்க வேண்டுமோ? பல்லாயிரக் கணக்காக வுள்ள தமிழ் நாட்டு ஜைனர்களிடம் ஐந்நூறு புஸ்தகங்கள் கூட விற்பது அரிதாயிருக்கின்றன. என்னே மதாபிமானம்!

கனவான்களே!

இருதயம் (Heart) இல்லாமல் மனிதன் எப்படி உயிர் வாழ்ந்திருக்க முடியாதோ அப்படியே தத்துவங்களைக் கற்பிக்கும் நூற்கள் இல்லாத மதமும். ஒவ்வொரு மதத்தினரும் இது விஷயத்திற்காக பல்லாயிரக் கணக்காக ரூபாய்கள் செலவு செய்வதை நீங்கள் பார்க்க வில்லையா? சில மதத்தினர்கள் 'நமக்கென்று அருமையான நூற்கள் இல்லையே!' என்று பரிதபிப்பதைக் கேட்ட தில்லையா? சில மதத்தினர் வேறொரு மதத்தினர் இயற்றிய அருமையான நூற்களை தங்கள் மதத்திற்காக்க ஆசைப்பட வில்லையா? இப்படி யெல்லாம் ஒவ்வொரு மதத்தினரும் அவாவுகின்றதை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். நம்மதத்தினர்க்கோவெனின் இப்பேர்ப்பட்ட கஷ்டங்கள் யாதுமில்லை. நமது பெரியோர்கள் நம்மை இவ்வித குறையில் ஆளாக்க வில்லை. இத்தகைய பாக்கியம் பெற்ற நாம் நமது செல்வத்தை வீணே இழந்து விட்டு வறுமையாளராக விருக்க இஷ்டப் படலாமா! இருதயம் போன்றுள்ள இருடிகளருளிய திவ்விய கிரந்தங்களை இவ்வித சீர் கேடான நிலையிலிருக்க மனங் கொள்ளலாமா? பல இடுக்கணில் அழிந்து எஞ்சியுள்ள நமது நூற்கள் சிதைந்தும் புதைந்தும் போயினபின் நாம் கஷ்டப்பட்டு எங்குவதை விட, முன்னமே அவ்வித கஷ்டப் படாமலிருக்கச் செய்து கொள்வது நலமல்லவா? முற்றும் போயினபின் கஷ்டப்படுவது எதையொக்கு மெனின்:— காட்டிலுள்ள பெரும் பாம்பு தான் நெடுந் துயில்கொள்ளும் பொழுது, அப்பாம்பைச் சுற்றி சில சமயங்களில் அக்காடு தீப்பற்றி எரியா நிற்கும்; அப்பொழுது அப்பாம்பு தலை தூக்கித் தன்னைச் சுற்றித் தீப்பற்றி எரிவதை யுணரும்; உணரினும் அது "நம்மை தீப்பற்ற வில்லையே எங்கேயோ தீப்பற்றி எரிகிறது; நமக்கென்ன; நாம் துயில் கொள்வோ" மென்று தலையை மடக்கிப் படுத்துக்கொண்டு நெடுந்துயில் கொள்ளும். காட்டுத் தீயானது காற்றின் வேகத்தினாலே வெகு விரைவில் பாம்பின் மீது வந்து பற்றும். அப்பொழுது அப்பாம்பானது இத்தீயினின்றும் தப்பித்துயிர் வாழ குதிக்கும். குதித்தும் என்ன பயன்; அதற்கணித்தாயுள்ள பக்கமெல்லாம் அக்கினி மயமாயிருக்க, இஃது உயிர் வாழ்வ தெங்ஙனம். அவ்வக்கினியிலே மடிய வேண்டுவது

தான் அதன் முன்யோசனையின் பலன். இதையே யொக்கும் நமது நூற்களைக் காப்பாற்றாது பொறுமைகொள்வதும். ஆதலால் சிராவக மஹாசயர்களே! நாம் இனியாவது பெரியோர்களருளிய திவ்விய கிரந்தங்களை வெளிப்படுத்தியும், வெளிப்படுத்தும் நூற்களை வாங்கியும் புகழ் புண்ணியங்களைப் பெற்றுய்வோமாக.

தவிர, இது விஷயமான வேண்டு கோளில் நான் சில நாட்கள் தலையிட்டு பலருடனும் உரையாடி வருகின்ற காலத்து ஒரு நாள், (27-12-1920) வேதாரண்யம் ஜவுளி வியாபாரம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ-S. அப்பய முதலியார் அவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுது மேற் கூறிய விடயங்களை அவர் திருமுன் கூறினேன். அப்பொழுது அவரது உளம் "அகமும் புறமும் துறந்த அரிய முனிவர்களருளிய திவ்விய கிரந்தங்கள் இவ்வாறு ஆகின்றன" வென்றிரங்கி "கிரியை" என்னும் கிரந்தத்தை தமிழுரையுடனும், "திருப்பாமாலை" என்னும் செந்தமிழ் நூலை சில குறிப்புகளுடனும் வெளிடுவதாக நாடிற்று. அவ்வாறே அவ்விரு நூல்களும் அவரது பொருளுதவியால் அச்சில் கூடிய சீக்கிரத்தில் வெளிவரும். அவ்விரு நூல்களில் முதலாவதாக அச்சிடுவது எந்நூலெனின், பண்டைய இலக்கண உரையாசிரியர்களால் காட்டாக எடுத்தாளப்பட்டதும் அரும் பெரும் பொருள்களை அடக்கி யுள்ளது மான திருப்பாமாலை என்னும் நூலே யாகும். இஃது ஆசிரியப்பா அகவற்பாக்களாலாயது. இதில் ஆலோசனை பக்தி, சித்தபக்தி, சைத்திய பக்தி, பஞ்ச குருபக்தி, ஆருகதபக்தி, நந்தீசுவர பக்தி, பரகதி அகவல், பஞ்ச கல்யாண அகவல்......இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரர் அகயல் சர்வாபத சுத்தி அகவல் முதலிய பாக்கள் அடங்கி யுள்ளன. இப்பாக்கள் படிப்பவர் மனத்தைப் பசுமரத்தாணி போல் பதிக்கவைக்கும் செவ்விய நடையில் அமைந்துள்ளன. இந்நூல் வெளிவரின் தமிழ் மக்கட்கு மிக்க பிரயோசன கரமாயிருக்கும்.

இத்தகைய நூலை வெளிப்படுத்த முன் வந்ததைக் குறித்து நாம் அவருக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டியவர்களாக விருக்கிறோம். இவரைப் போலவே மற்றைய கனவான்களும் நமது கிரந்தங்களை வெளியிட்டுப் புகழ் புண்ணியங்களைப் பெற்றுய்ய வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

மேல் மின்னல்-சக்கிரவர்த்தி.

மேல் மலையனூர் A. P. சந்திரநாத நயினர்.

இவர் 1920 ௵ டிஸம்பர் ௴ 11௳ ஆஸ்த்மா என்னும் வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு தேகவியோக மடைந்தார். இச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் எமக்கு ஆற்றொணாத் துயர முண்டாயிற்று. இவருக்கு வயது சுமார் 56 இருக்கும். ஆயினும் இவர் இன்னுஞ் சிலகால மிருந்தால் ஜைனமதத்திற்கு எவ்வளவோ நன்மையாக விருக்கும். இவர் தனது ஜீவியகாலமுடிவு வரையி

லும் ஜைனமதம், கல்வி நாகரீகம் முதலியவற்றில் சிறந்து விளங்க மிக்க ஊக்கத்துடன் உழைத்துவந்தார். இவர் தமிழ்நாட்டு ஜைனர்களுக்கென்று ஓர் தனிச்சங்க மில்லாதிருப்பது பெருங்குறையென வுணர்ந்து சென்னை மாகாண ஜைன சங்கம் (The Madras Jain Association) என்ற ஓர் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தது மன்றி, அச்சங்கத்திற்கு அக்கிராசனராகவு மிருந்து வந்தார். இவர் அச்சங்கமூலமாய் பல அரிய பிரசாரங்கள் செய்து வந்தார். அன்றியும் இவர் "திண்டிவனம்" என்னும் நகரில் சரஸ்வதி விலாஸம் என்ற ஒரு அழகிய கட்டடம் பொது ஜனங்களின் உதவியால் கட்டி முடித்து, அதில் ஜைன் போர்டிங் (Jain Boarding) ஒன்றையும் சென்ற வாண்டில் திறந்து வைத்தார். இவர் ஜீவியத்துடன் இன்னுஞ் சிலகால மிருந்தால் நமது சமூகத்திற்கு எவ்வளவோ நன்மைகளைச் செய்வாரென்று நாம் எதிர்பார்த்திருந்தோம். 'நாமொன்று நினைக்க நம் வினை யொன்றாய்முடிந்தது' இத்தகைய பெரியாரை நம் ஜைனசமூகம் இழந்தது பெரிய நஷ்டமேயாகும். நமக்கு வேண்டியதே நமனுக்கும் வேண்டியதாயிற்று. என் செய்வது! ஆயினும் இவருடைய ஆத்மன் ஜைனமத முன்னேற்றத்திற்கே உழைத்து நீத்தமையின், அவ்வாத்மன் மறுபடியும் வேறொரு சரீரத்துடன் சன்மார்க்கத்தை ஏற்று ஜைனசமயம் விருத்தியடையும்படி உழைப்பெடுத்துக் கொள்ளுமாறு நமததிர்ஷ்டம் கூட்டுவிக்குமென நாம் நம்புகிறோம். இத்துடன் இவர் தம் குடும்பத்தினரை ஆற்றொணாத் துக்கத்தி லழுந்தவிட்டு உயிர் நீத்ததற்கு நம்முடைய அனுதாபத்தை இவர் சுற்றத்தாருக்கு இதனால் அறிவிக்கிறோம்.

பத்திராதிபர்.

கார்க்கள மஹாபூஜை.

மங்களூர் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து சுமார் 30 மைல் தூரத்திலிருக்கும் தென் கன்னடம் ஜில்லா கார்க்கள மஹா க்ஷேத்திரத்தில் விராஜமானராயிருக்கும் ஸ்ரீ பாகுபலி ஸ்வாமிகளுக்கு 1921ஆு பிப்ரவரி மீ 3உ தொடங்கி டிஷ மீ 23உ வரையிலும் மஸ்தகாபிஷேக மகாபூஜை நடப்பதாக நமக்கு சமாசாரம் வந்திருக்கிறது. நற் காட்சியை யளிக்கும் இம்மகா பூஜை சுமார் 35 வருடங்கட்கு முன் நடந்ததாகத் தெரிகிறது. இம்மகா பூஜைக்கு இந்திய நாட்டின் பல பாகங்களிலுள்ள ஜைனர்கள் பல்லாயிரக் கணக்காக வருவார்கள். அன்றியும் ஜைனகஜட் பத்திராதிபரும், இண்டோர் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜியாயு மிருந்த ஸ்ரீமத்-ஜெகமண்டர்லால் ஜைனி எம்-ஏ., எம். ஆர், ஏ, எஸ்., அவர்கள் விஜயம் செய்யப்போவதாகவும், அவ்வமயம் அகில இந்திய ஜைன மகாநாடு கூடப்போவதாகவும், அம் மகா நாட்டில் பல அரிய கனவான்களால் சிறந்த உபந்நியாசங்கள் நடைபெறுவதாகவும் நமக்கு சமாசாரம் எட்டியிருக்கிறது. ஆதலின் நம் தமிழ் நாட்டு சிராவக சிராவகிகள் இம்மகா பூஜைக்குத் தவறாமற் சென்று ஸ்ரீ பாகுபலி ஸ்வாமிகளைக் கண்ணாரக் கண்டு நாவார வாழ்த்தி மகா புண்ய சம்பாதனையைப் பெற்றுய்வார்களாக.